

ve stížnosti k tomuto soudu své námitky odvolání znovu vznášeti, a soudu je pak arci znemožněno důvodnost těchto námitek posouditi. Tím je však dána podstatná vada řízení ve smyslu § 6 zákona o ss.

St-I byl nař. rozhodnutím uznán vinným kromě neomluvené nepřítomnosti ve službě také tím, že se zdržoval mimo služební místo a že neuposlechl rozkazů nadřízených úřadů, a to jednak k nastoupení služby, jednak aby se do tří dnů dostavil do zdravotního oddělení zem. úřadu v Brně k lékařské prohlídce, čímž se dopustil porušení ustanovení §§ 22 a 31 služ. pragm. Pokud jde o porušení služební povinnosti nedostavením se k lékařské prohlídce, není možno ve stížnosti naléztí proti nař. rozhodnutí stížného bodu. Zůstává tedy tato část rozhodnutí stížností nedotčena. V ostatním opřel se však žal. úřad při právě uvedených služebních deliktech, st-li za vinu kladených, výhradně o důvody nálezu I. stolice, rozšířiv jen výrok o vině pro neuposlechnutí rozkazů nadřízených úřadů o jeden další rozkaz okr. fin. ředitelství v Olomouci. St-I však ve svém odvolání dovozoval jednak, že se zdržoval mimo služební místo jediné pro svou nemoc a proto, že nemohl v Olomouci přes veškerou svou snahu, o níž nabídl důkazy, naléztí vhodný byt, jednak, že neuposlechnutí rozkazů nadřízených úřadů k nastoupení služby bylo mu znemožněno jeho těžkým onemocněním, že však neměl úmysl služby se svémocně vzdalovati. Tyto námitky opětuje st-I ve stížnosti soudní. Poněvadž však žal. úřad nezaujal k vývodům odvolání vůbec žádného stanoviska, je soudu znemožněno posouditi důvodnost příslušných námitek stížností. Bylo proto nutno nař. rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení podle § 6 zákona o ss rovněž v této části zrušiti s výjimkou arci výše zmíněného, stížností zcela nedotčeného bodu.

Konečně se stížnost obrací proti nař. rozhodnutí v té jeho části, kterou byl st-I uznán vinným, že obvinil úředního lékaře, že posudek, pronesený ústně, změnil při písemném posudku patrně pod nějakým vlivem a učinil posudek protichůdný. St-I nenamítá, jak to činil v odvolání, že při výroku za vinu mu kladeném mu šlo pouze o konstatování fakta, že dva posudky téhož úředního lékaře jsou protichůdné, nýbrž omlouvá svůj výrok roztrpčeností, vzniklou jeho nemocí. Tím ovšem staví svou obranu na jiný základ, pročez soud nemá možnosti na námitku této formulace, která se jeví námitkou novou, v průběhu správního řízení neuplatněnou, vzhledem k § 5 zákona o ss vejíti. Proti důvodům nálezu I. stolice, jež žal. úřad převzal za své, není však možno ve stížnosti naléztí ve smyslu § 18 zákona o ss konkretisovanou námitku. Zůstává tedy výrok žal. úřadu v tomto bodě stížností neotřesen.

Z toho, co bylo uvedeno, je patrné, že výrok žal. úřadu o vině st-lově byl shledán v řadě bodů vadným, pročez nemůže arci obstáti ani výrok o disciplinárním trestu, který byl st-li uložen. Bylo proto nař. rozhodnutí pro vadnost řízení v celém rozsahu zrušeno.

Č. 12.482.

Zdravotnictví: * Zákonem č. 236/1922 Sb. zůstaly obecním, resp. obvodním lékařům, převzatým do služeb státních, zachovány ná-

roky na zaopatřovací požitky v úči o b c i, pokud zaopatřovací požitky jim nevypláci stát na základě uzavřené smlouvy služební.

(Nález z 5. září 1936 č. 14.496/36.)

V ě c: MUDr. Jan H. v Jičíně (adv. Dr. Josef Josífko z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 5. října 1934 o výměře odpočivných platů.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo usnesení městského zastupitelstva v Jičíně z 2. října 1931, jímž byl st-li jako městskému lékaři při jeho přeložení na odpočinek přiznán oproti městu nárok na odpočivné požitky, zrušeno v podstatě z toho důvodu, že převzetím st-le (scil. jako smluvního lékaře) do služeb státních zanikl jeho služební poměr k obci Jičínu a též povinnost této obce vyměřiti mu odpočivné požitky podle nároků přiznaných mu dříve zákonem č. 443/1919 Sb. To dovozuje žal. úřad úvahou, že podle § 8 odst. 10 zákona č. 236/1922 Sb. po převzetí st-le do služeb státních byly oproti obci zachovány nároky toliko na rozdíl mezi aktivními služebními požitky, zaručenými st-li podle zákona č. 443/1919 Sb., a požitky přiznanými mu státem, že však nárok na odpočivné požitky obecních lékařů, převzatých státem, oproti obci zákon č. 236/1922 Sb. nepřiznává a jiných právních předpisů v tom směru není.

Stížnost stanovisko toto potírá, namítajíc, že obecní lékaři, převzatí státem, mají jednak postavení ve svém dosavadním poměru k obci, jednak postavení ke státu jako smluvní úředníci státní podle zákona č. 236/1922 Sb., a že zmíněným lékařům zůstávají zachovány nároky na služební a odpočivné požitky, nabyté v dosavadním poměru, pokud ovšem stát nepřijímá na sebe plnění z nároků těch plynoucích.

Otázkou, jaká právní situace byla vytvořena převzetím obecních lékařů do služeb státních (jako smluvních lékařů) se nss zabýval již v četných případech a hájí v konstantní judikatuře právní názor, že obecní a obvodní lékaři, převzatí podle zákona č. 236/1922 Sb. do smluvních služeb státních, mají po tomto převzetí postavení dvojí, t. j. jednak svoje dosavadní postavení, pokud je lze sloučiti s předpisy cit. zákona, jednak postavení jako smluvní zaměstnanci státní (Boh. A 5164/25, 7648/28, 8149/29, 9168/31, 11.568/34). Zejména v nálezu Boh. A 8149/29 dovodil nss, že otázku, je-li obec oprávněna převzatého lékaře pensionovati, je posuzovati podle předpisů, jimiž byl až dosud upraven jeho poměr k obci.

Pokud jde speciálně o otázku, zda převzetím do státní služby smluvní zůstává zachován nárok obecních lékařů na odpočivné požitky, je sice pravda, že § 8 odst. 10 zákona č. 236/1922 Sb. mluví o zachování nároků na služební požitky, leč z ustanovení toho nelze a contrario dovozovati, že nárok na odpočivné požitky oproti obci vůbec a za všech okolností zaniká. Zákon č. 236/1922 Sb. upravuje v první řadě otázku poměru obecních a obvodních lékařů

k státu, do jehož služeb lékaři ti jsou přejímáni. I když upravuje některé poměry i oněch lékařů, kteří odepřeli do státních služeb vstoupiti (§ 8 odst. 9), a i když se v § 8 odst. 10 stanoví, že částky, o které nároky na služební požitky přesahují požitky příslušející jim podle uzavřené smlouvy proti státu, zůstávají nedotčeny a že závazek k jejich další výplatě je posuzovati podle dosavadního právního poměru, nelze z toho dedukovati, že převzetím do státní služby nárok na odpočivné požitky oproti obci vůbec zaniká, když zákon v § 8 odst. 8 stanoví, že také ostatní nároky převzatých obecních lékařů, založené na dosavadním poměru služebním, zejména i nárok na další trvalé jejich ustanovení, mají býti zachovány, ačli neodporují ustanovením tohoto zákona a sjednané smlouvě.

Uváží-li se dále, že materiální postavení lékařů, kteří byli státem převzati, nemá — jak nss dovodil v nálezu Boh. A 5164/25 — býti zhoršováno, a uváží-li se dále, že zákon č. 236/1922 Sb. u lékařů převzatých do služeb státních nároky na odpočivné požitky oproti státu zabezpečil v ten způsob, že ustanovení o odpočivných požitcích mají býti pojata do služební smlouvy, kdežto ohledně odpočivných požitků oproti obci nepotřeboval žádných zvláštních ustanovení normovati, když lékaři ti zůstávali nadále v aktivních službách obecních, nutno ustanovení § 8 odst. 8 zákona č. 236/1922 Sb. rozuměti tak, že u obecních lékařů, převzatých do služeb státních, zůstávají zachovány oproti obci i nároky na odpočivné požitky (srov. též cit. nález Boh. A 9168/31), pokud arci požitky ty se nepřičí zákonu nebo smlouvě služební. Je tedy zásadní nazírání žal. úřadu, že převzetím do státních služeb služební poměr st-lův oproti obci vůbec zanikl, mylné a musilo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zákona o ss, aniž bylo možno, aby nss zkoumal, v jakém rozsahu nárok st-lův oproti obci zůstal zachován, ježto otázka tato nebyla nař. rozhodnutím dosud řešena.

Č. 12.483.

Samospráva zemská. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss. — Řízení správní: I. * Upravovati podle § 53 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. služební a platové poměry zemských zaměstnanců, ustanovených při správě ústavů a podniků zmíněných v § 30 téhož zákona, spadá mezi úkoly země jakožto právnické osoby ve smyslu § 41 cit. zákona. — II. Doručení správního aktu není nezbytným předpokladem stížnosti k nss a jurisdikce tohoto soudu. — III. Pokud není výslovně stanoveno jinak a podle povahy věci jest administrativní opravný prostředek vůbec možný, je také proti aktům zemského presidenta opravný prostředek na příslušné ministerstvo.

(Nález ze 7. září 1936 č. 14.349/36.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8567/30.

Věc: Země Česká a zem. zastupitelstvo země České (JUDr. Karel Dvořák, rada české finanční prokuratury) proti rozh. zem. presidenta